

Every 10c Packet of
WILSON'S FLY PADS
WILL KILL MORE FLIES THAN
\$8.00 WORTH OF ANY
STICKY FLY CATCHER

Varje 10 cents paket "Wilson's Fly Pads" dödar flera flugor än något annat preparat upp till 8 dollars värde. Behagligt att hantera. Försäljes av alla apotek, diversehandlare etc.

SACCO OCH VANZETTI.

Ren Sacco och Vanzetti fått sätta livet till för sina brott, och man kan väl ha rätt i, att de ha fått, vad de förtjänat blott.

Men man kan också härmas, när man i lugn och stillhet tänker på, hur mycket till de armar försvar man följt gjort och gett ändå!

Med skal man kan och fråga, om det var nit för lag och rätt, som gjort, att man ej haft förmåga — att hejda lagens arm å högre ort.

När påheltningen rasar och offer är sin mordlust Leo Frank, man oavkortat fasa och håller näsan vid en sådan stark.

När påheltningen blöder sig i en mer anständig, prydd dräkt, som lag och rätt framtider, är det ej kanske då av samma släkt?

Varför så djurigt påskynda ett steg, som aldrig mer kan tagas om, när man så lätt kan synda med en förhastad, falsk och vrängvis dom?

När ämbetsmännen tänka, att lag och rätt är deras egen öms, och nåd och liv förtjänat åt dem, som förtjänat det alla minst.

När de, av guld bestuckna, förakta och be de ringas knöt, när de, av höfard druckna ej höra, vad man talar till dem emot.

När de uppåttill gräva var bättre kända i färdigast bröst och hjärtat sig förhålla med orol stängt mot den förtärliga röst.

Kan man då andra mera, att man får höra: "Leve anarkin!" Behöver man fundera, vad de drabba skall demokratin?

Släkt ofog är för mycket jämnal för fridens man, för Melanch-ton; han rosar mot förtärligt, och ropar: "Död åt världens son!"

J. B. LINDERHOLM.

SVAR TILL KALLE P.

Ni beder mig skriva mera om allmogens händelser i mina brev, men jag anser för min del, att vi i så höra nog och överhug av dessa allmogens händelser. Vad nya, moderna det. Tror ni verkligen de förmå föra oss en tunn närmare det mål, vi arbetare eftersträva? Och så tycker ni, det är lite svårt att följa med på uttryckerna till det nya samhället. Ja, det är mycket möjligt. För det första ha mina skrivelse varit synnerligen bristfälliga, på grund av att jag ej förmått skildra saker och ting såsom de bort göras. Det goda borgerliga samhället har nog också skuld i detta, enär det underlätta att giva mig den här förklarade utbildningen. Men så mycket tyngre villar försvaret på dessa lärda, som försummat att upplysa arbetarklassen, oaktat stora stötar delar av folket, kan bero därpå att de äro genomströmda av enborgerliga idéer (s. a. s. bourgeoisidéer), och uppenbara föreskräver av det nya samhället. Vi äro kanske långt väg från detta samhälle nu, men ett är dock säkert: det måste komma, kanske redan i en snar framtid. Och arbetarna måste bereda väg, han är därmed bestämd genom historien. Om jag skulle skriva om svenskarnas förhållanden här, så skulle det också bli en synnerligen reformer berättelse, enär det inte finns mer än en enda svensk till här utom jag på denna plats. I stället för att besöka svens-

ska "settlement" företager jag genom boken och fantasien en utryckt till det nya samhället. Många skriva för 80 år sedan: "arbetarklassen måste antingen vara revolutionär eller ingenting." Och dessa ord gälla ännu i dag, måste följä Kalle P. Albin Eliasson, Canal Flatz.

"50 ÅR UNG" HAR ORDET.

Vill härmed sända några rader till S. C. T., så att ni ser, att vi lever och mår bra häruppe i nordvästra hörnet av Saskatchewan.

Ja, i år får vi då en riktigt god skörd, så för en gångs skull hava vi alltså ingenting att klaga på, utan måste vara belåtna med väl tillvaro. Vädret är utmärkt och nu hörs överallt ljudet av slätermaskinerna runt omkring. Det är inte bara vetet, som är utmärkt, utan all annan gröda lo-var också det bästa likaså grönsaker och rotfrukter. Tomater och gurkor inberäknade. Den oömhärliga potatisen ligger i full blom. Här är god jord, fri från sten och sand, men vi ha inte haft nog regn på flera år, och det gör, att vi tycka vi äro litet på efterkälken. Synnerligen de av oss, som varit med om, vad man rimligen kan begära av livet. Dessa ha nog tyckt att "livet på landet" just inte varit något annat än slit för livet eller intet. När man blir till åren är det heller inte så lätt att säga "låt oss sälja ut och gå till en annan plats". Det finns ju visserligen de, som sagt så, men de ha i regel kommit tillbaka till igen, så detta är nog inte den bästa platsen. Nu ha vi inte mindre än tre järnvägar här i närheten och endast fem miles till elevatoren, så om bara försynen vill ge oss nog nederbörd, kunna vi inte klaga alls.

Det var trevligt att se mr. Charley Erickson skriva i tidningen igen. Han skrev ofta för flera år sedan och jag hoppas han fortsätter igen, ty vi föredraga i Ordet Fritt-spalten verkligt framför blånspjeller och sador. Vad blev det av mr. Backman? — Är han hemma på Forsbacken och blåser stål? Ja, Forsbacken, Hofors och Sandviken, de äro allt bra vackra platser med den härligaste franskögen runt omkring. Ni som kom från Gävle i fjol, jag tror namnet var Johansson, skriv och låt oss höra av honom, och hur västern lever med Eder. Vi kom också från Gävle och bodde mitt emot Stadsrådsgården. Ja, jämföra vi detta med vad vi se här, blir man, om jag skulle använda mig av ett gammalmodigt uttryck, man blir som man är. Jag tillhör just inte den sentimentala sorten, men i alla fall känns det litet olika.

Ni, som skrev för en tid sedan om att lufta i Sverige för att Ni inte kunna få arbete, ruska upp Eder och skriv, hur Ni tillbringade Eder första vinter i Canada. Ja, likaså alla "homesteaders" och de som ännu inte nått det stadiet, låt oss veta hur Ni känna Eder, och hur Ni ha det. Det kanske lättast på livet för Eder själva. Varen inte försämda om Ni inte, ha lyckats få så många hundra acres för egen del. Vi ha inte heller så mycket, men tever ändå lugnt och bra.

Den som skrev den där episteln om mänskligt elände i Sverige, skulle jag vilja vrida litet på, men det sagda får vara nog för i kväll efter en dag av hårt arbete. Och som jag väntar litet mer i morgon, så får jag väl sluta med att säga "so long".

"50 ÅR UNG"

Mr. Adolf Backmans adress är: Ulfors bruk, Tierp, Sweden.

SMATT OCH GOTT FRÅN LAC DU BONNET.

Först vill jag med några ord beröra skördeförhållandena inom vårt distrikt.

Med då först höskörden beträffar, ha vi i år haft en så riktig skörd, att jag tror den överträffar alla föregående års skördar. Här har blivit så oerhört mycket hö, att trots arbetet förgår ännu en månads tid, vi icke kunna bärga allt. Det har blivit mera hö, än vi kunna taga vara på, åtminstone för dem, som hava dålig hjälp. Spannmålen har nu också börjat bärgas och det synes som om den blir rätt så bra. Den veten, vi redan skördat tänker jag i allmänhet ge för bushels per acres. Ett fel hava vi gjort, som nu blir till skada för alla, på grund av det oerhörda regnandet i våras, sådde vi icke in så mycket, vilket nu visar sig vara mindre fördelaktigt. Några frostnätter hava vi ännu icke haft, varför vi kunna räknas på ett rätt så gott år för alla farmare i Lac du Bonnet-distriktet.

Söndagen den 21 augusti hade Vasaorden Viking sitt ordinarie månadsmöte. Logen hade då glädjen att få hälsa 4 nya medlemmar välkomna, nämligen mr. och Mrs. Anderson, och mr. och Mrs. K. Eriksson. I samband med mötet besök logen att framföra den förut annonserade stora sommar-nöjelsen från den 25 augusti till söndagen den 4 september.

Detta var alltså den första sköken, men var till den andra vägen? Ständade den kvar under senaste dygnet till "Det nya samhället"? Kalle P.

Angående logens arbete här i distriktet är ej anspat än gott att säga där om. Det arbetas utmärkt och sammanhållningen är den allra bästa. Detta är också ett av livsvillkoren för en organisations framgångsrika verksamhet. Dock tror jag, att om logen hade en på att vinna ungdomen till medlemmar i logen, skulle arbetet bli så ännu bättre. Ty det är säkert, att det är de unga man måste bygga på för framtiden, då man vill grundlägga en stark organisation.

Söndagen den 21 hade vi också anordnat ett Svenskt möte i Riverland Hall kl. 8 o. 9 eftermiddagen. Vid detta tillfälle talade f. riksdagsman G. Nic. Torén och ett 30-40-tal personer hade infunnit sig för att höra den omtyckta talaren. Sedan den välkända sången "Om gamla, om nya", avslutades av publiken, som reste sig, då musiken intonerade den vackra melodien, framträdde talaren under en hjärtlig applåderstorm från de närvarandes sida. Han meddelade, att han för aftonen valt ämnet "Hemlandet" och därifrån ämnade utgå vid sitt tal. Vi tyckte att han valt ett svårt ämne, men talaren förestod att ett mycket fängslande sätt att skildra de känslor, som besjände oss alla. Ett korrekt återgivande av det långa talet skulle taga allt för lång tid i anspråk, utan jag vill endast med några få ord beröra det viktigaste. Det var både intressant och lärorikt och mr. T. förstod att slå an på de rätta strängarna, då han talade om det gamla landet, och dess värningar och bruk.

Sedan förförskningar serverats och man underhållit sig på bästa sätt skedde uppbrott vid 12-tiden på aftonen. Ja, tiden går fort för oss i Riverlandsvenskarnas, vi i möts på vår gemensamma samlingslokal. Rivarland Hall är vi trevlig och skulle vi en afton icke hava ett program uppgjort i förväg, äro vi dock så pass goda vänner att vi alltid kunna hitta på något trevligt och förnöja varandra på bästa sätt.

Beträffande nu detta speciella möte som var i alla trevligt, måste vi dock notera en stor missriktning till mr. Hermanson och redaktör Rydberg ej kommo och hälsade på oss som de lovat. Vi hade fått möttiga brev från dem, att de med glädje skulle komma, men genom det häftiga regnandet på söndagen blev det ju omöjligt att starta ut från Winnipeg. Detta blev en stor besvikelse för oss, men vännerna Hermanson och Rydberg äro välkomna tillbaka en annan gång.

Frank Pearson.

— Ja, årligt talat vore lina mera besviken än vi. Då klokken var halv sju på morgonen voro vi visserligen klara för avfärd, men som det bara förtjätt att regna och vågarna voro för nyamlagda på sina ställen för att våga taga risken, torde vi ej starta ut per bil. Dock, nästa gång Ni vilja taga oss ner, skola vi komma med taget och hoppas då vara säkrare. Tack för inbjudan. Hoppas telegrammet om annuleringen av resan nådde Eder i tid. Det avsåendes klockan 7 på söndagsmorgonen.

Red.

SVAR TILL "STOCKHOLMSKA".

I S. C. T. för den 25 augusti har "Stockholmska" tagit till orda och svarat "Gammelfars" på hans funderingar. Det var intressant att läsa, vad "Stockholmska" skriver, ty hon framställer sina tankar hurtigt och på förmulladad svenska. Som "Stockholmska" troligen är född eller åtminstone uppvuxit samt fått sin skol-bildning i detta land, är hon all behörlig värdd för den tillagat sig sina faders vackra språk så bra. I det hänseendet är hon ett gott exempel för många svenska stötlingar i detta land, vilka så ignorerat sina faders språk, att de knappast hjälpligt kunna räkna sig med det och dess mindre skriva det. Det är en heder och ära att vara hemma i flera språk och icke minst svenskan.

"50 ÅR UNG"

Mr. Adolf Backmans adress är: Ulfors bruk, Tierp, Sweden.

SMATT OCH GOTT FRÅN LAC DU BONNET.

Först vill jag med några ord beröra skördeförhållandena inom vårt distrikt.

Med då först höskörden beträffar, ha vi i år haft en så riktig skörd, att jag tror den överträffar alla föregående års skördar. Här har blivit så oerhört mycket hö, att trots arbetet förgår ännu en månads tid, vi icke kunna bärga allt. Det har blivit mera hö, än vi kunna taga vara på, åtminstone för dem, som hava dålig hjälp. Spannmålen har nu också börjat bärgas och det synes som om den blir rätt så bra. Den veten, vi redan skördat tänker jag i allmänhet ge för bushels per acres. Ett fel hava vi gjort, som nu blir till skada för alla, på grund av det oerhörda regnandet i våras, sådde vi icke in så mycket, vilket nu visar sig vara mindre fördelaktigt. Några frostnätter hava vi ännu icke haft, varför vi kunna räknas på ett rätt så gott år för alla farmare i Lac du Bonnet-distriktet.

Söndagen den 21 augusti hade Vasaorden Viking sitt ordinarie månadsmöte. Logen hade då glädjen att få hälsa 4 nya medlemmar välkomna, nämligen mr. och Mrs. Anderson, och mr. och Mrs. K. Eriksson. I samband med mötet besök logen att framföra den förut annonserade stora sommar-nöjelsen från den 25 augusti till söndagen den 4 september.

Detta var alltså den första sköken, men var till den andra vägen? Ständade den kvar under senaste dygnet till "Det nya samhället"? Kalle P.

Tillverka Er egen
TVAL
och spara pengar!
Allt vad Ni behöver är
obrukliga fettämnen och
GILLETT'S
PURE FLAKE LYE
Fullständig bruksanvisning med
varje burk.
Eder specialhandlare säljer det.

som äro födda i detta land eller med sina föräldrar kommit hit och under deras hägn vuxit, att se ned på dem, som komma hit såsom immigranter, och döma dem hårt. De förra ha aldrig fått smaka på så således ingen aning om en invandrades svårigheter och försök. Men i allmänhet kunna nog de svenska immigranterna måta sig med canadensarnas i att prestera gott arbete. Det är nämligen gång förgärligt att se canadensarna, huru de arbeta, och huru de jämt ska ha pipan eller cigarett i munnen under arbetets gång. Visserligen rökes det mycket hemma i Sverige, men då de arbeta, måste de låta bli det där osicket, i all symmetri vid jordbruksarbete. Ledsamt nog är det allt för många av våra svenska gossar, som lära sig det förärfärliga osicket, då de komma till detta land.

När jag läste "Gammelfars" funderingar kände jag mig varm i barmen, jag kan ej hjälpa det. Han har ett varmt och gott hjärta för nykomlingarna. Förvisso har han själv fått så igenom ektheten. Måne det icke vore till fördel i ömse stidor, om "Gammelfars" goda förtjänningar lades lite mera på hjärtat, så att våra äldre och mera försökliga landsmän togo sig an de nykomma och hjälpte dem fram. Jag har många gånger undrat, vart alla nykomlingar taga vägen. Det är ej en ringa sak, som i dessa tider komma från vårt hemland, men var äro de? Frå äro att finna i de svenska kolonierna. De ha så gott som försvunnit i det stora folkhavet. Måne de ha funnit mera förståelse och sympati samt mindre förordring hos andra människor, och måhända de ha varit villigare att hjälpa dem fram till utkomstsmöjligheter? Det är frågor, som underteknad står spörjande inför. Måne det icke vore skäl, att vi litet var hade handen på hjärtat och gjorde en undersökning. Helt säkert skulle många svårigheter kunna undanröjas, om de äldre av våra landsmän lade "Gammelfars" visdomsord på hjärtat och handlade därefter, och nykomlingarna gjorde sitt bästa ut till så sina arbetsgivare tillhanda. Alla behöva vi varandra, och alla kunna vi bli varandra till hjälp, om vi blott finna varandra. Med ömsesidigt bistånd och sammanhållning kunna vi bli en makt i staten.

"Stockholmska" förtjänar ett erkännande för hon och hennes man behandlat medhjälparna såsom deras egna. Det är nog det bästa sättet över vår skyldighet såsom kristna. Förvisso äro både "Gammelfar" och "Stockholmska" av gott värde, och födda och uppfostrade i skogstrakter njuta i fullaste drag, att åter igen få se skogen, som man varit skild från i årtionden, ja, kanske mycket, mycket längre. Ja, djupt sett är det verkligen underligt, att en människa, som växt bland mossar, skogar, dalar, berg och moras, kan utvärda prärie-livets enligheter; men det är ju så, att Gud har skapat människan med en sådan god förmåga, att hon kan rätta sig efter de förhållanden, som hon genom en viss underbar fööyn kommit i. Både Gust. Moberg och hans hustru, samt jag och min hustru blevo säkerligen till år yngre, de få dagar vi voro i Stockholm bland våra vänner och så insöpo skogstrakternas friska luft. Folket i Stockholmstrakten äro icke storfarmare i det ordets fulla bemärkelse, så att mängden av dem har hundratals acres jord uppodlade; tvärtom farmar de i mindre skala jämfört med jordbrukarna i södra Saskatchewan, men lika fullt leder sig folket i Stockholm till att äga en del i en av de stora gårdarna i södra Saskatchewan, och konungen och kronan ingår. Vågarna dräppa om mycket bra, fastän mycket småbackiga. Vad jordbrukarna beträffar så synes det som om den en gång i urminnes tider varit i rörelse, liksom en sjö med rött stora vågor, men så har den på ett enda ögonblick liksom genom ett under lagt sig så fort, att ingen se några vågor, liksom en sjö utan styvnad till under sin gång. Det är verkligen sant, vad som säges i en bekant sång: "Var större Gud gör stora under, med glädje, vi det skada på."

Red.

Underteknd önskar plats i S. C. T. för följande brev.

Härmed dagen gavs det ett tillfälle för mig och min hustru att få en bil-tripp till Stockholm, Sask., om vi vilje själva resa. Det var en omöjlig sak för oss, att fränsiga oss ett sådant gyllene anbud; helst när icke min hustru varit i Stockholm på tio år. Därför var bestämdelsen snart gjord, och fredagen den 12 augusti startade vi, resan från Griffen. På morgonen, den dagen, syntes vädrat något osäkert, på grund av att himlavalvet var betäckt med moln. Vi tillade uppåt, betraktande molnen för att om möjligt kunna finna ut, vad väder det i själva verket skulle bli; vi hade den känslan, att det alls icke kom att bli en trevlig resa. I allmänhet strax från början kom ut för rönvänder. Men molnen syntes skingra sig och solen tillade fram mellan molnapparna, vilket tydde om att vi skulle få en mycket vacker dag för vår resa till den platsen, som blir det

lakttagelser under en bil-tripp till Stockholm och hem igen.

För S. C. T. av C. L. f.

Underteknd önskar plats i S. C. T. för följande brev.

Härmed dagen gavs det ett tillfälle för mig och min hustru att få en bil-tripp till Stockholm, Sask., om vi vilje själva resa. Det var en omöjlig sak för oss, att fränsiga oss ett sådant gyllene anbud; helst när icke min hustru varit i Stockholm på tio år. Därför var bestämdelsen snart gjord, och fredagen den 12 augusti startade vi, resan från Griffen. På morgonen, den dagen, syntes vädrat något osäkert, på grund av att himlavalvet var betäckt med moln. Vi tillade uppåt, betraktande molnen för att om möjligt kunna finna ut, vad väder det i själva verket skulle bli; vi hade den känslan, att det alls icke kom att bli en trevlig resa. I allmänhet strax från början kom ut för rönvänder. Men molnen syntes skingra sig och solen tillade fram mellan molnapparna, vilket tydde om att vi skulle få en mycket vacker dag för vår resa till den platsen, som blir det

lakttagelser under en bil-tripp till Stockholm och hem igen.

För S. C. T. av C. L. f.

Underteknd önskar plats i S. C. T. för följande brev.

Härmed dagen gavs det ett tillfälle för mig och min hustru att få en bil-tripp till Stockholm, Sask., om vi vilje själva resa. Det var en omöjlig sak för oss, att fränsiga oss ett sådant gyllene anbud; helst när icke min hustru varit i Stockholm på tio år. Därför var bestämdelsen snart gjord, och fredagen den 12 augusti startade vi, resan från Griffen. På morgonen, den dagen, syntes vädrat något osäkert, på grund av att himlavalvet var betäckt med moln. Vi tillade uppåt, betraktande molnen för att om möjligt kunna finna ut, vad väder det i själva verket skulle bli; vi hade den känslan, att det alls icke kom att bli en trevlig resa. I allmänhet strax från början kom ut för rönvänder. Men molnen syntes skingra sig och solen tillade fram mellan molnapparna, vilket tydde om att vi skulle få en mycket vacker dag för vår resa till den platsen, som blir det

hängande namnet Stockholm. Vi startade således ut glada och hoppfulla i den alldeles nya och fina bilen, som fördes av ägaren, Gust Moberg från Torquay, Sask. Gust satt vid rattarna rak i ryggen som en soldat och med ögonen spanande framåt likt en sjökapten, som har isberg i sikte, och vid sidan om Gust sätter underteknd med bilkarta i handen för att vasa den rätta vägen till Stockholm. I bakseten på bilen sitter mrs. Gust Moberg och hennes två minsta barn samt min hustru och vår lilla dotter Viola. Just då jag såg resallskapet ut, alla icke något otvivelaktigt, övertalad på den fina vägen, och resallskapet njöt i fulla drag av resans vilbehag, samt av att se de fina veteåkrarna utefter hela vägstrecken. Vi visste icke ordet av förrän vi voro framme i Carlyle, vår första hällplats under den långa resan. Där äro vi tillsammans en god och kraftig middag, och så fylde vi bilens behållare med gas och startade igen med förnyade krafter och reslust. Men nu skall jag omgående för läsaren, att det blev på ett vis och vis en kuslig resa nära ett par timmars tid; vägen blev mycket smal och så bar det av nedåt och nedåt undan för undan till efter mitt; och den smala vägen slingrade sig fram som en orm nedför de stora skogarna och branta raviner. På grund av att vi icke såkert visste om vi voro på rätt väg eller icke, kändes det något kusligt, men det var att hålla motet uppe och så körde så försiktigt man kunde, och så hoppas, att vi snart skulle komma till bebodda och civiliserade trakter igen. Vi kommo icke heller på skam i vårt hush; när vi kommo ett stycke norr om Fish Lake, kommo vi på den alla bästa vägen, som kan tänkas sig, och bilen för fram, att som det kallt igen. Innan vi viste ordet av voro vi framme vid stationen Whitewood; där hade icke min hustru varit på (Julefem års tid. Här stannade vi en stund, och så ringe jag upp min syster, Mrs. Paulus Strömberg och omtalade, att de snart skulle få ett sällskap på sju personer till gäst. Jag märkte på rostens klang i telefonen, att Ellen, min syster blev överraskad, men också att vi voro på det alla hjärtligaste välkomna allsammans. Så startade vi iväg igen, uppför backar och ned i dalar och bilen gick som en omskådd att spänna varandra nerv för att så hastigt som möjligt föra oss till vår bestämmelseort, och den lyckades verkligen i denna sin önskan. Innan solen var nedgången voro vi framme vid Strömbergens hus, och jag skall säga, att det kändes trevligt, helst för min hustru, som icke varit där på tio år. Nu ha vi blivit på det hjärtligaste välkomna av både Ellen och Strömberg, därför varit vi oss nu ned en litet stund i vår sin goda ståt i det lilla hemmet, tänkande på huru tvett det är att mötas igen, när man icke sett varandra på länge; och så stiger en tacksamhetens skatt till Gud upp från våra hjärtan, som så underbart bevarat oss under resan och att allt så långt hade gått bra. Således sitta vi nu punkt efter denna långa mening i brevet och låter den ärade läsaren andas ut, innan han begynner igen.

Gust Moberg, som bott på den öppna prärien alltsedan han kom från Sverige för snart tjugo år sedan, kände det som om han på en dagresas bil-tripp blivit kastad från Canadas vida prärier och hem till Norrlands vidsträckt skogar, moar och dalar. Hans ansikte nästan strålade av fröjd att återigen få känna sig omfördad och liksom smekt av vackra skogstrakter, som har och var vildade av härbuskar. De människor, som äro födda och uppfostrade i skogstrakter njuta i fullaste drag, att åter igen få se skogen, som man varit skild från i årtionden, ja, kanske mycket, mycket längre. Ja, djupt sett är det verkligen underligt, att en människa, som växt bland mossar, skogar, dalar, berg och moras, kan utvärda prärie-livets enligheter; men det är ju så, att Gud har skapat människan med en sådan god förmåga, att hon kan rätta sig efter de förhållanden, som hon genom en viss underbar fööyn kommit i. Både Gust. Moberg och hans hustru, samt jag och min hustru blevo säkerligen till år yngre, de få dagar vi voro i Stockholm bland våra vänner och så insöpo skogstrakternas friska luft. Folket i Stockholmstrakten äro icke storfarmare i det ordets fulla bemärkelse, så att mängden av dem har hundratals acres jord uppodlade; tvärtom farmar de i mindre skala jämfört med jordbrukarna i södra Saskatchewan, men lika fullt leder sig folket i Stockholm till att äga en del i en av de stora gårdarna i södra Saskatchewan, och konungen och kronan ingår. Vågarna dräppa om mycket bra, fastän mycket småbackiga. Vad jordbrukarna beträffar så synes det som om den en gång i urminnes tider varit i rörelse, liksom en sjö med rött stora vågor, men så har den på ett enda ögonblick liksom genom ett under lagt sig så fort, att ingen se några vågor, liksom en sjö utan styvnad till under sin gång. Det är verkligen sant, vad som säges i en bekant sång: "Var större Gud gör stora under, med glädje, vi det skada på."

Red.

Underteknd önskar plats i S. C. T. för följande brev.

Härmed dagen gavs det ett tillfälle för mig och min hustru att få en bil-tripp till Stockholm, Sask., om vi vilje själva resa. Det var en omöjlig sak för oss, att fränsiga oss ett sådant gyllene anbud; helst när icke min hustru varit i Stockholm på tio år. Därför var bestämdelsen snart gjord, och fredagen den 12 augusti startade vi, resan från Griffen. På morgonen, den dagen, syntes vädrat något osäkert, på grund av att himlavalvet var betäckt med moln. Vi tillade uppåt, betraktande molnen för att om möjligt kunna finna ut, vad väder det i själva verket skulle bli; vi hade den känslan, att det alls icke kom att bli en trevlig resa. I allmänhet strax från början kom ut för rönvänder. Men molnen syntes skingra sig och solen tillade fram mellan molnapparna, vilket tydde om att vi skulle få en mycket vacker dag för vår resa till den platsen, som blir det

lakttagelser under en bil-tripp till Stockholm och hem igen.

För S. C. T. av C. L. f.

Underteknd önskar plats i S. C. T. för följande brev.

Härmed dagen gavs det ett tillfälle för mig och min hustru att få en bil-tripp till Stockholm, Sask., om vi vilje själva resa. Det var en omöjlig sak för oss, att fränsiga oss ett sådant gyllene anbud; helst när icke min hustru varit i Stockholm på tio år. Därför var bestämdelsen snart gjord, och fredagen den 12 augusti startade vi, resan från Griffen. På morgonen, den dagen, syntes vädrat något osäkert, på grund av att himlavalvet var betäckt med moln. Vi tillade uppåt, betraktande molnen för att om möjligt kunna finna ut, vad väder det i själva verket skulle bli; vi hade den känslan, att det alls icke kom att bli en trevlig resa. I allmänhet strax från början kom ut för rönvänder. Men molnen syntes skingra sig och solen tillade fram mellan molnapparna, vilket tydde om att vi skulle få en mycket vacker dag för vår resa till den platsen, som blir det

lakttagelser under en bil-tripp till Stockholm och hem igen.

För S. C. T. av C. L. f.

Underteknd önskar plats i S. C. T. för följande brev.

Härmed dagen gavs det ett tillfälle för mig och min hustru att få en bil-tripp till Stockholm, Sask., om vi vilje själva resa. Det var en omöjlig sak för oss, att fränsiga oss ett sådant gyllene anbud; helst när icke min hustru varit i Stockholm på tio år. Därför var bestämdelsen snart gjord, och fredagen den 12 augusti startade vi, resan från Griffen. På morgonen, den dagen, syntes vädrat något osäkert, på grund av att himlavalvet var betäckt med moln. Vi tillade uppåt, betraktande molnen för att om möjligt kunna finna ut, vad väder det i själva verket skulle bli; vi hade den känslan, att det alls icke kom att bli en trevlig resa. I allmänhet strax från början kom ut för rönvänder. Men molnen syntes skingra sig och solen tillade fram mellan molnapparna, vilket tydde om att vi skulle få en mycket vacker dag för vår resa till den platsen, som blir det

lakttagelser under en bil-tripp till Stockholm och hem igen.

För S. C. T. av C. L. f.

Underteknd önskar plats i S. C. T. för följande brev.

Härmed dagen gavs det ett tillfälle för mig och min hustru att få en bil-tripp till Stockholm, Sask., om vi vilje själva resa. Det var en omöjlig sak för oss, att fränsiga oss ett sådant gyllene anbud; helst när icke min hustru varit i Stockholm på tio år. Därför var bestämdelsen snart gjord, och fredagen den 12 augusti startade vi, resan från Griffen. På morgonen, den dagen, syntes vädrat något osäkert, på grund av att himlavalvet var betäckt med moln. Vi tillade uppåt, betraktande molnen för att om möjligt kunna finna ut, vad väder det i själva verket skulle bli; vi hade den känslan, att det alls icke kom att bli en trevlig resa. I allmänhet strax från början kom ut för rönvänder. Men molnen syntes skingra sig och solen tillade fram mellan molnapparna, vilket tydde om att vi skulle få en mycket vacker dag för vår resa till den platsen, som blir det

Dr. P. A. ECKMAN
Svensk Tandläkare
Gott Tandläkarearbete
Hörnet Main St. & Logan Ave. Telefon 88 667

Litet om Vasaorden.

Vasaordens namn och huvudprinciperna för denna organisations verksamhet äro vid det här laget kända av det stora flertalet svensk-amerikaner, skriver "Vasasjörnen", i sitt sista nummer. Om en person av svensk börd är alldeles obekant med denna Orden, förstår man att han antingen med avsikt undviker allt umgänge med sina landsmän eller att han vistas på en plats, där han är så gott som den enda svensken. Men även i det senare fallet måste han vara en person, som mycket litet intresserar sig i sina landsmäns göranden och låtanden, ty man kan numera ej läsa en enda svensk-amerikansk tidning av det sekulära slaget utan att påträffa medelanden som röra Vasaorden.

Men även de som anse sig ha ganska väl reda på våra svensk-amerikanska organisationer begå ofta det misslagat att betrakta Vasaorden enbart som en sjukvård, till vilken en medlem erlägger sina månatliga avgifter för att sedan vid inträffad sjukdom mottaga ett stadgat veckligt understöd.

Vasaordens uppgift är emellertid större. Denna organisation har taget till uppgift att tjäna som en förbindande länk mellan svensk-amerikanerna, och den är att betrakta som ett stort råd, under vilket varje medlem utöfver hägn och skydd. Men samtidigt söker man inom densamma bevara det kulturella vi svenskar medtaga från fosterlandet, främst språket. Orden är därför en kulturell organisation, och varje svensk som är intresserad i vårt folks kulturella strävanden borde följaktligen anse det som en plikt och en förmån att tillhöra densamma.

Vasa Ordens arbete är helt och hållet av osjälvisk natur. Den som ansluter sig till Orden enbart för att befrämja sina egna personliga syften stannar vanligen icke länge kvar inom organisationen. Ty inom denna gäller regeln att man arbetar för sig själv endast i den mån man arbetar för andra. "En för alla och alla för en", inom en sådan organisation är därför sysselsättningar och broderskap, de högsta egenskaper som kunna finnas inom någon sammanslutning.

Och betalar det sig att vara verksam inom en sådan förning frägar ni, ja, fråga dem som varit verksam inom Vasa Orden i ett tjugotal år eller mera, och ni skola få höra att dessa personer icke blott äro nöjda med den ersättning de fått utan att de finna sitt största nö